

тѣхъ, рече студено „добаръ вечеръ“ и завчасъ ся обърна къмъ Агата и ѿ нея попита ако нѣма нищо ново.

— Нищо, отвърна бѣдната старца.

— Наистина, нищо? повтори Князътъ.

— И какви новини обичате да имама ва ша милость, Княже?

— Да бихъ знаялъ какви нето щѣхъ да ви питамъ! Защо не хортува дъщеря ми?

— Нѣма нищо, тейко, какво да хортувамъ.

— Какъвъ е този късь книга, който старый Петаръ намѣрилъ доло подъ клавира ти, и на който виждамъ почѣрка на твое писаніе? и показуваше на Варвара започенато писмо.

Щомъ момата мѣтна погледъ връхъ писмото и почувствува като студень шишъ да ся заби о сърцето ѿ. Туй писмо бѣше за Якинта, зафанала го беше, но като не ѿ допадна, зе и направи друго, което и Франчиска му занеси, но тя забрави изоставеното да съдере, и, както ся види извалено, старецътъ Петаръ бѣше го намѣрилъ и подалъ на Княза.

Клета Варвара не знаеше какво да дума, но Агата съ една готовность която самата опитность може да поражда отговори, че това писмо е было началото на една тема, дадена отъ професора за разрешеніе.

Князътъ ся пристори че вѣрва, згѣна писмото и го тури въ джоба си съ пълно убѣжденіе че то не е нищо друго освѣнь любовно писмо зафанато и недовършено.

Ето какво съдържаше това писмо :

„Кой Ангелъ отпраща къмъ Бога тѣзи молитвы за менъ, щото да ми направи той достойнъ за едно священо дыханіе и да ми възвърне въ животъ?... сърцето ми придоби едно ново чувство, едно ново сѣществуваніе, което